

แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ในอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

GUIDELINES FOR THE TOURISM ADMINISTRATION DEVELOPMENT OF KAENGKRACHAN DISTRICT IN PHETCHABURI PROVINCE

เมธี พึ่งสุจริต

กรรมการผู้จัดการ

บริษัท เอ็มเอสซี พีอาร์ สอง จำกัด

Email : matheemsc@me.com

พิมพัระวี ไรจน์รุ่งสตัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ 8

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

Emal : pimstudy@yahoo.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) สถานการณ์การท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี 2) จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค และความเป็นไปได้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งกระจาน และ 3) แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่เหมาะสมต่อการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระจาน กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) กลุ่มจาก ภาครัฐ องค์กรภาคเอกชน ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 61 คน 2) กลุ่มผู้ประกอบการด้านธุรกิจบริการท่องเที่ยว จำนวน 49 คน 3) ประชาชนในชุมชน จำนวน 31 คน 4) กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวที่อำเภอแก่งกระจาน จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามและสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ SWOT และการสังเคราะห์เนื้อหาและนำมาจัดทำแผน (TOWS Matrix) เพื่อเป็นแนวทางการวิเคราะห์ศักยภาพและนำเสนอแนวทางการบริหารจัดการท่องเที่ยว

ผลการวิจัยพบว่า 1) แก่งกระจานเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวรุ่นใหม่ที่มีการศึกษาดูรายได้ไม่สูงมาก ชอบท่องเที่ยวพักผ่อนในที่พักที่มีราคาไม่สูงมากนัก ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ และภาคกลาง เดินทางมาซ้ำมากกว่าครั้ง และมาพักผ่อนกับครอบครัว เครือญาติหรือประชุม สัมมนา กิจกรรมที่ชอบคือเดินป่า ดูนก ดูทะเลหมอก และใช้เวลาพักผ่อนประมาณ 1-3 วัน 2) แก่งกระจานมีจุดแข็งที่เด่นคือ ด้านสภาพแวดล้อมและความสวยงามของธรรมชาติ ระยะทางอยู่ใกล้กรุงเทพฯ ส่วนจุดอ่อนของแก่งกระจานได้แก่การบริการข้อมูลข่าวสารการประชาสัมพันธ์แก่นักท่องเที่ยว และ 3) แนวทางการบริหารจัดการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เหมาะสมคือการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการกำหนดทิศทางพัฒนาจุดหมายที่เป็นอัตลักษณ์เพื่อมุ่งสู่แนวทางที่เหมาะสมและเพิ่มศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งกระจานสืบไป

คำสำคัญ : แก่งกระจาน การบริหารจัดการการท่องเที่ยว แนวทางการพัฒนา

ABSTRACT

This research aimed to: 1) study tourism situation of Kaengkrachan district in Phetchaburi Province 2) study strengths, weaknesses, opportunities, threats and potential of tourism growth 3) find guidelines that are suitable to promote and develop tourism industry. The population and samples in this research were 1) 61 government officials from various sectors 2) 49 businesspersons and entrepreneurs. 3) 31 community people 4) 400 Thai tourists. Questionnaire, focus group discussion and interviews were used to gather data. The descriptive statistics implemented were percentage, means, standard deviation and SWOT analysis to performed TOWS Matrix strategy in the purpose of analyzing the most effective ways to administrate Kaengkrachan tourism.

The results showed the following: 1) Tourists to Kaengkrachan were lower-middle income seeking to travel to natural scenery sites and tended to look for the inexpensive place to stay. The majority of tourists were from Bangkok and central areas of Thailand. They traveled to Kaengkrachan for seminars or vacation with family. They liked to do outdoors activities, for instance, hiking and bird watching 2) the strength of Kaengkrachan tourism was uniquely represented beautiful natural scenery sites and short distance from Bangkok. As for the weaknesses, Kaengkrachan lacked of ability to promote information to outsiders. 3) guidelines for the development of Kaengkrachan tourism were to cooperate with all stakeholders to work together in defining the objectives. In addition, administration should be in a way that present its identity and maximize the potential growth of Kaengkrachan tourism.

KEYWORDS : Kaengkrachan, Tourism administration, Guidelines for development.

บทนำ

แก่งกระจานเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดเพชรบุรี ที่มีชื่อเสียงทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เนื่องจากแก่งกระจานมีธรรมชาติที่สวยงาม มีป่าไม้อุดมสมบูรณ์และเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวสนใจมาดูนกกว่า 300 ชนิด คู่มือสื่อหลากหลายสายพันธุ์และศึกษาธรรมชาติ โดยเฉพาะสัตว์ป่าที่หายากหลายชนิด แก่งกระจานจึงมีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นทุกๆ ปี โดยในปี พ.ศ. 2554 มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวถึง 119,520 คน (กรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช, 2554) ซึ่งทำให้มีนักลงทุนจากต่างถิ่นเข้ามาลงทุนด้านที่พักและบริการเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ทำให้ที่ดินมีราคาสูงเกิดการก่อสร้างที่ไร้ระเบียบและระบบ เพราะแก่งกระจานยังไม่มีกฎหมายควบคุมการก่อสร้าง สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานเพื่อการท่องเที่ยวยังมีไม่เพียงพอ เช่น ไฟฟ้า แสงสว่างตามถนน

และจุดท่องเที่ยว การจัดเก็บขยะไม่ทั่วถึงทำให้เกิดการหมักหมมกลายเป็นแหล่งที่สัตว์เข้ามาคุ้ยหาอาหารซึ่งจะเป็นอันตรายแก่สัตว์และอาจขยายมาสู่นักท่องเที่ยวได้ นอกจากนั้นแก่งกระจานยังขาดการบริหารจัดการ และขาดการประชาสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ดังนั้นการวิจัยเพื่อเปิดโอกาสให้องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระจาน ได้มีส่วนร่วมในการนำเสนอสถานการณ์ วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน ศึกษาแนวทางการพัฒนา และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้มีศักยภาพสร้างความสมดุลระหว่างการใช้ประโยชน์ทรัพยากรท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม สังคม และวิถีชีวิตของชุมชน เพื่อนำไปสู่การเตรียมความพร้อมของภาคบริการ และปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยวให้มีความพร้อม มีอัตลักษณ์และมีแบบแผน มีทิศทางเพื่อนำไปสู่การเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ โดยการมี

ส่วนร่วมทุกภาคส่วน ทั้งภาคประชาชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสอดคล้องกับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสถานการณ์ การท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระเจา จากผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนทั้ง ภาครัฐ เอกชน ชุมชน และนักท่องเที่ยว
2. เพื่อศึกษาจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค และความเป็นไปได้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของอำเภอแก่งกระเจา
3. เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่เหมาะสมต่อการส่งเสริม และพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของอำเภอแก่งกระเจา

ระเบียบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม ทำการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน โดยใช้กลุ่มประชากร และทำการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มประชากรที่เป็นเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้ประกอบการธุรกิจบริการ ส่วนกลุ่มตัวอย่างได้แก่ ประชาชนในชุมชน และนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวยังอุทยานแห่งชาติแก่งกระเจาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยการวิเคราะห์เนื้อหาแล้วนำมาจัดกลุ่มแยกประเด็น ทำการวิเคราะห์ SWOT และจัดทำ TOWS Matrix เพื่อหาแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ในอำเภอแก่งกระเจา จังหวัดเพชรบุรี

การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มประชากร

กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม โดยดูจากความเกี่ยวข้องในการบริหารและจัดการการท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระเจาใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง ได้แก่ 1) หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ซึ่งประกอบด้วย กลุ่มงานยุทธศาสตร์จังหวัด ศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการ จังหวัดเพชรบุรี สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดเพชรบุรี การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานเพชรบุรี ที่ทำการปกครองอำเภอแก่งกระเจา องค์การบริหารส่วนตำบลแก่งกระเจา องค์การบริหารส่วนตำบลสองพี่น้องอุทยานแห่งชาติฯ

แก่งกระเจา กรมชลประทาน กรมประมง โรงพยาบาลแก่งกระเจา สถานีตำรวจภูธรแก่งกระเจา ค่ายฝึกอบพิเศษ จำนวน 48 คน หน่วยงานภาคเอกชน ได้แก่ หอการค้า จังหวัดเพชรบุรี การไฟฟ้าฝ่ายผลิต ชมรมธุรกิจท่องเที่ยวแก่งกระเจา - ลุ่มน้ำเพชร ชมรมคนรักแก่ง ชมรมรถท่องเที่ยว ชมรมเรือหางยาว จำนวน 13 คน รวมทั้งสิ้น 61 คน 2) ผู้ประกอบการธุรกิจการให้บริการ โดยรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการ ด้านที่พัก ด้านร้านอาหาร ด้านการคมนาคมขนส่ง ร้านจำหน่ายของที่ระลึกที่มีชื่อเสียง และได้รับการยอมรับจากนักท่องเที่ยวที่เข้ามาใช้บริการ จำนวน 49 คน 3) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญ คือ ประชาชนในชุมชนในอำเภอแก่งกระเจา จังหวัดเพชรบุรี โดยรวบรวมข้อมูลจากผู้นำในชุมชน ประชาชนชาวบ้าน ตัวแทนกลุ่ม จำนวน 31 คน และ 4) กลุ่มตัวอย่างจากนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวที่อำเภอแก่งกระเจา ทั้งที่มาเที่ยวในอุทยานแห่งชาติแก่งกระเจา และเขตพื้นที่เชื่อมต่อกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นในบริเวณใกล้เคียง ในปี พ.ศ. 2553 ใช้วิธีสุ่มแบบบังเอิญจำนวน 400 คน

ผลการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสถานการณ์การท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระเจา จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 4 กลุ่มดังต่อไปนี้

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล

- 1) กลุ่มประชากรเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ภาคเอกชน ที่เกี่ยวข้องกับอำเภอแก่งกระเจา จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 61 คน แยกเป็นภาครัฐ 53 คน ภาคเอกชน 8 คน เป็นชาย ร้อยละ 60.66 เป็นหญิง ร้อยละ 39.44 ช่วงอายุส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 35 - 44 ปี สมรสแล้ว ร้อยละ 55.74 ส่วนใหญ่มีการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 39.34 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีรายได้เท่ากัน 2 ช่วง คือ อยู่ในช่วงต่ำกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 31.15 และช่วง 20,001-30,000 บาท ร้อยละ 31.15 ภูมิลำเนาจากจังหวัดเพชรบุรี ร้อยละ 67.21
- 2) กลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการ เป็นโรงแรม รีสอร์ท เกสต์เฮาส์ ร้อยละ 59.16 รองลงมาคือผู้ประกอบการร้านอาหาร ร้อยละ 20.41 ผู้ประกอบการอื่นๆ ร้อยละ 12.24 และผู้ประกอบการร้านขายของที่ระลึก ร้อยละ 8.16 เป็นชาย ร้อยละ 48.98 เป็นหญิง ร้อยละ 51.02 ช่วงอายุอยู่ระหว่าง 25-34 ปี ร้อยละ 28.57 เท่ากันกับช่วงอายุ 35-44 ปี ร้อยละ 28.57 ส่วนใหญ่

สถานภาพสมรส ร้อยละ 63.27 การศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 38.78 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 50,000-200,000 บาท ร้อยละ 81.63 ภูมิลำเนาอยู่จังหวัดเพชรบุรี ร้อยละ 81.63 พบว่าสิ่งที่ทำให้นักท่องเที่ยวนิยมเข้ามาใช้บริการในสถานประกอบการ ได้แก่ ความมีเอกลักษณ์ เช่น รูปแบบของสถานที่ สินค้าที่ให้บริการ ร้อยละ 53.06

3) กลุ่มตัวอย่างประชาชนในชุมชน ที่อยู่ในอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 31 คน เป็นชาย ร้อยละ 61.30 เป็นหญิง ร้อยละ 38.70 ช่วงอายุส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 45-54 ปี ร้อยละ 38.75 โดยมีสถานภาพส่วนใหญ่ โสด ร้อยละ 71.00 ประกอบอาชีพเกษตรกร ร้อยละ 48.45 การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. ร้อยละ 35.50 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 67.80 ภูมิลำเนา อยู่จังหวัดเพชรบุรี ร้อยละ 100

4) กลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในอำเภอ แก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 400 คน เป็นชาย ร้อยละ 40.80 เป็นหญิง ร้อยละ 59.20 ช่วงอายุส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 25-34 ปี คิดเป็นร้อยละ 38.00 โดยมีสถานภาพ โสด ร้อยละ 48.60 ด้านอาชีพ เป็นพนักงานบริษัท ร้อยละ 38.40 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 54.00 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 39.60 ด้านภูมิลำเนา นักท่องเที่ยวส่วนมากมาจากภาคกลาง ร้อยละ 61.40 โดยแยกเป็นกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 21.40 เคยมาเที่ยวแล้ว ร้อยละ 50.80 ในรอบปีไม่มีการวางแผนเก็บเงินมาท่องเที่ยว ร้อยละ 56.00

วัตถุประสงค์หลักของการเดินทางมาท่องเที่ยวพักผ่อน ร้อยละ 74.60 รู้จักอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรีจากการแนะนำของเพื่อน ญาติพี่น้อง ร้อยละ 36.51 พาหนะหลักที่ใช้ในการเดินทางคือ รถยนต์ส่วนตัว ร้อยละ 76.40 ส่วนมากมาพักที่โรงแรม บังกะโล รีสอร์ท ร้อยละ 73.40 ใช้เวลาท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรี 1-3 วัน ร้อยละ 90 ค่าใช้จ่ายเงินเฉลี่ย (บาท/คน/วัน) น้อยกว่า 3,000 บาท ร้อยละ 52.00 ชอบซื้อสินค้าบริโภคเป็นของฝาก ร้อยละ 67.83 กิจกรรมที่มักกระทำในการมาท่องเที่ยว (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) คือ ถ่ายรูปบันทึกภาพ ร้อยละ 16.43 รองลงมาทำกิจกรรมล่องแพยาง ชมธรรมชาติ ร้อยละ 15.85 ทำกิจกรรมปิกนิก รับประทานอาหาร ร้อยละ 15.68 ทำกิจกรรมล่อง เรือชมเขื่อนชมธรรมชาติ ร้อยละ 14.51 เล่นน้ำตก ร้อยละ 9.51 ชื่อของฝาก ร้อยละ 8.01 เดินป่า ร้อยละ 7.59 ศึกษาธรรมชาติ ร้อยละ 6.84 ส่องสัตว์ ดูนก ร้อยละ 4.09 และกิจกรรมอื่นๆ ร้อยละ 1.50 ตามลำดับ

1.2 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม ซึ่งประกอบด้วย 1) ภาครัฐ ภาคเอกชน 2) ผู้ประกอบการท่องเที่ยว 3) ประชาชนในชุมชน 4) นักท่องเที่ยว โดยทั้ง 4 กลุ่มได้รับการประเมินด้านต่างๆ 10 ด้านคือ 1) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านที่พักแรม 3) อาหาร 4) บริการ 5) ด้านแหล่งท่องเที่ยว 6) ด้านกิจกรรม 7) ด้านสาธารณูปโภค 8) ด้านความปลอดภัย นักท่องเที่ยว 9) ด้านบริหารจัดการ 10) การมีส่วนร่วม ผลการประเมินแสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยและความพึงพอใจสูงสุดด้วยตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลการประเมินค่าเฉลี่ยและความพึงพอใจสูงสุด

กลุ่มตัวอย่าง	ด้านที่ประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ความพึงพอใจสูงสุด
ภาครัฐ ภาคเอกชน	1. ด้านแหล่งท่องเที่ยว	2.78	แหล่งท่องเที่ยวมีความดึงดูดใจทางธรรมชาติ (3.29)
	2. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	2.57	การเดินทาง มาถึงแก่งกระจานมีความสะดวก (2.67)
	3. ด้านที่พักแรม	2.52	สถานที่พักเพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว (2.81)
	4. ด้านกิจกรรม	2.41	รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเหมาะสม (2.57)
	5. ด้านบริการ	2.36	ความสะดวกสบายในการติดต่อ (2.52)
	6. ด้านอาหาร	2.35	คุณภาพอาหาร ปลอดภัย ถูกสุขลักษณะ (2.48)
	7. ด้านบริหารจัดการ	2.01	มีเจ้าหน้าที่ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น บริษัทนำเที่ยว ร้านอาหาร ที่พัก กิจกรรมต่างๆ (2.10)
	8. ด้านการมีส่วนร่วม	2.01	การให้บริการเช่น การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว การบอกเส้นทาง เป็นต้น (2.20)
	9. ด้านสาธารณูปโภค	1.92	การมีสาธารณูปโภค ไฟฟ้า น้ำประปา เพียงพอ (2.38)
	10. ด้านความปลอดภัย	1.89	การแจ้งกับเจ้าหน้าที่เมื่อมีเหตุร้าย (2.00)

ตารางที่ 1 (ต่อ) แสดงผลการประเมินค่าเฉลี่ยและความพึงพอใจสูงสุด

กลุ่มตัวอย่าง	ด้านที่ประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ความพึงพอใจสูงสุด
ผู้ประกอบการ	1. ด้านแหล่งท่องเที่ยว	3.42	แหล่งท่องเที่ยวมีความดึงดูดใจทางธรรมชาติ (3.92)
	2. ด้านที่พักแรม	3.28	สถานที่พัก มีความสวยงาม มีความมั่นคง (3.41)
	3. ด้านอาหาร	3.27	คุณภาพอาหาร ปลอดภัย ถูกสุขลักษณะ (2.41)
	4. ด้านการเข้าถึง	3.20	การเดินทางมาถึงแก่่งกระงานมีความสะดวก (3.41)
	5. ด้านกิจกรรม	3.16	รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเหมาะสม (3.27)
	6. ด้านการบริการ	3.15	ความเหมาะสมของค่าบริการชมแหล่งท่องเที่ยว (3.22)
	7. ด้านสาธารณูปโภค	2.91	การมีสาธารณูปโภค ไฟฟ้า น้ำประปา เพียงพอ (3.27)
	8. ด้านความปลอดภัย	2.90	การดูแลความปลอดภัยนักท่องเที่ยว (2.91)
	9. ด้านการมีส่วนร่วมชุมชน	2.86	การมีกลุ่มชมรม ด้านการท่องเที่ยวภายในชุมชน (3.15)
	10. ด้านบริหารจัดการ	2.83	บุคลากรมีจำนวนเหมาะสมต่อการ การท่องเที่ยว (2.98)

2. การวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค (SWOT Analysis) ด้านความคิดเห็นเรื่องการท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระเจาน ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม จากแบบสอบถาม โดยการให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นเลือกจัดอันดับตามความชอบ โดยชอบมากที่สุดให้อันดับ 1, 2, 3 ตามลำดับ นำมาวิเคราะห์

TOWS Matrix ที่ได้ข้อมูลจากการสำรวจสภาพพื้นที่และแบบสอบถาม เพื่อนำผลที่ได้ไปสู่อำนาจเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระเจาน สามารถสรุปผลวิจัยดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ TOWS Matrix

	<p>จุดแข็ง (Strengths - S)</p> <p>S1 สภาพแวดล้อมและความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>S2. กิจกรรมการท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ชมทะเลหมอก ดูนก ดูผีเสื้อ</p> <p>S3. ความสะดวก สบาย ของที่พัก และคุณภาพอาหาร</p>	<p>จุดอ่อน (Weaknesses - W)</p> <p>W1. การบริการข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว</p> <p>W2. การเอาใจเอาเปรียบนักท่องเที่ยวเช่น ค่าที่พัก/อาหารแพง</p> <p>W3. ความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว</p>
<p>โอกาส (Opportunities - O)</p> <p>O1 การได้เป็นมรดกโลกของอุทยานแห่งชาติแก่งกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี</p> <p>O2. การจัดกิจกรรมต่างๆ ของอำเภอใกล้เคียงในจังหวัดเพชรบุรี เช่น งานพระนครคีรี เมืองเพชร งานเทศกาลตามประเพณีต่างๆ</p> <p>O3. รัฐมีนโยบายทางการท่องเที่ยวต่างๆ ที่เอื้อประโยชน์ต่อการท่องเที่ยว ในอำเภอแก่งกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี</p>	<p>กลยุทธ์ SO</p> <p>1. ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เพื่อรักษาธรรมชาติให้สวยงามอย่างยั่งยืน</p> <p>2. การจัดทำกิจกรรม CSR ร่วมไปกับการท่องเที่ยว เช่น กิจกรรมปลูกป่า การทำฝายกั้นน้ำในแหล่งต้นน้ำลำธาร การทำโป่งเทียมเพื่อเป็นอาหารของสัตว์ป่า</p> <p>3. ฝึกอบรม พัฒนาผู้ประกอบการ เพื่อยกระดับที่พัก เพื่อขยายฐานลูกค้าไปสู่กลุ่มผู้มีกำลังซื้อสูง</p>	<p>กลยุทธ์ WO</p> <p>1. จัดทำแผนที่ คู่มือ ป้ายบอกทางจุดท่องเที่ยวต่างๆ ในอำเภอแก่งกระเจาน</p> <p>2. ฝึกอบรม พัฒนาผู้ประกอบการ ในเข้าใจถึง การประกอบธุรกิจ และนำศึกษาดูงานตามรีสอร์ทต่างๆ</p> <p>3. สนับสนุนให้เอกชน เข้ามาลงทุนทำธุรกิจให้มากขึ้นเพื่อเพิ่มการแข่งขัน และบริการนักท่องเที่ยว</p>

ตารางที่ 2 (ต่อ) แสดงผลการวิเคราะห์ TOWS Matrix

<p>อุปสรรค (Threats - T)</p> <p>T1. การเกิดแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่น่าสนใจ</p> <p>T2. ภาครัฐ ขาดการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ แก่กระเจานให้แก่นักท่องเที่ยวรู้จัก</p> <p>T3. นักท่องเที่ยวยังมีความเชื่อว่าเพชรบุรี เป็นเมืองคนดู</p> <p>T4. ราคาน้ำมันปรับตัวสูงขึ้น</p>	<p>กลยุทธ์ ST</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ประสานความร่วมมือ หน่วยงานต่างๆ เพื่อสร้างเส้นทางท่องเที่ยวเชื่อมโยง ระหว่างจังหวัดใกล้เคียง 2. ประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวรับรู้ถึงคุณค่า แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติในแก่งกระเจานที่อยู่ใกล้กรุงเทพฯ มากที่สุด อย่างต่อเนื่อง 3. ผูกอบรม ผู้มีส่วนร่วมทุกภาคส่วน ให้สร้างความรู้สึกรักที่เป็นมิตรต่อนักท่องเที่ยว 4. จัดเจ้าหน้าที่ตรวจตราตามสถานที่ท่องเที่ยว ดูแลความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว 	<p>กลยุทธ์ WT</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. จัดกิจกรรม สร้างพลังชุมชน และสร้างจิตสำนึกในการเป็นเจ้าของบ้านที่ดี โดยทุกภาคส่วน ทั้งนักท่องเที่ยว ภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน ท้องถิ่น มีส่วนร่วม 2. ประชาสัมพันธ์ รณรงค์ให้นักท่องเที่ยว เข้าใจคนแก่กระเจาน มีอุปนิสัย ใจคอดี แหล่งท่องเที่ยว มีความปลอดภัยสูง เนื่องจากคดีต่างๆ น้อย 3. มีการตรวจสอบและควบคุมราคาสินค้าให้มีราคาคุณภาพที่เหมาะสม
--	--	--

ด้านจุดแข็ง กลุ่มภาครัฐ เอกชน กลุ่มประชาชนในชุมชน และกลุ่มนักท่องเที่ยว มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน โดยให้ด้านสภาพแวดล้อมและความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการที่ให้ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ชมทะเลหมอกที่เขาค้อเนินทุ่ง ดูนก คูผีเสื้อ ล่องเรือ ชมเขื่อนแก่งกระเจาน ล่องแพยาง ชมธรรมชาติ แม่น้ำเพชรบุรี

ด้านจุดอ่อน กลุ่มภาครัฐ เอกชน ให้ด้านการเอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว เช่น ค่าที่พัก อาหารแพง ในขณะที่กลุ่มผู้ประกอบการและกลุ่มนักท่องเที่ยว ให้ด้านการบริการข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว และต่างกับกลุ่มประชาชนที่ให้ด้านความสะดวกสบายของแหล่งท่องเที่ยว

ด้านโอกาส ทั้ง 4 กลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ในด้านการได้เป็นมรดกโลกของอุทยานแห่งชาติแก่งกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี และให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมต่างๆ ของอำเภอใกล้เคียง ในจังหวัดเพชรบุรี

ด้านอุปสรรค กลุ่มภาครัฐ เอกชน ภาครัฐให้ด้านขาดการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ แก่กระเจานให้แก่นักท่องเที่ยวรู้จัก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มผู้ประกอบการและกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ให้การส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ แก่กระเจานให้แก่นักท่องเที่ยวรู้จัก

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่เหมาะสมต่อการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของอำเภอแก่งกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี

จากผลการศึกษา สามารถสังเคราะห์ และสรุปแนวทางการบริหารได้ดังนี้

3.1 รูปแบบการท่องเที่ยวการพัฒนาท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระเจานควรคำนึงถึงแนวโน้มการท่องเที่ยวในอนาคต ที่ให้นักท่องเที่ยวได้เข้าไปสัมผัสธรรมชาติและควรมีผู้รับผิดชอบในการบริหารจัดการพื้นที่อย่างแท้จริง เช่น ในเขตอุทยานไม่ควรมีสิ่งปลูกสร้างถาวร ที่พักควรกางเต็นท์แทน และควรจัดให้มีการศึกษาธรรมชาติ เช่น เรื่องพืชพรรณธรรมชาติ ที่มีในอุทยานแห่งชาติ มีการดูนก คูผีเสื้อ กิจกรรมเดินป่า หรือจะทำกิจกรรมด้านการอนุรักษ์ เช่น การทำฝายน้ำ หรือไปเดินเพื่อเป็นแหล่งอาหารของสัตว์ป่า เป็นต้น เป็นการท่องเที่ยวที่ไม่ทำลาย เช่น ไม่ทิ้งขยะเรี่ยราด ไม่หักเห็ดพืชพรรณ ส่วนกิจกรรมนันทนาการควรจัดที่รีสอร์ทโดยรอบอุทยานฯ โดยคำนึงถึงความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อย ระยะเวลาที่เหมาะสม ไม่ส่งเสียงอึกทึกครึกโครม

3.2 แนวคิดในด้านการบริหารจัดการที่ยั่งยืน ในอำเภอแก่งกระเจาน ควรรักษาสภาพเดิมให้มากที่สุด โดยเฉพาะความเป็นธรรมชาติและความสะดวกสบายในพื้นที่ ควรใส่ใจในการอนุรักษ์ วัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตของชาวกระเหรี่ยงที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ ให้นักท่องเที่ยวได้ชม เช่น การทอผ้า บ้านกระเหรี่ยงสองพี่น้อง ประเพณี ข้าวห่อกระเหรี่ยง วิถีชีวิต

ของชาวกระเหรี่ยงที่บ้านโป่งลึก-บางกลอย เป็นต้น เน้นการสร้างจิตสำนึกในสิ่งแวดล้อม และมีมาตรการลงโทษผู้ที่กระทำผิดต่างๆ ควรเพิ่มจุดสนใจด้านแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ เช่น อุทยานบ้านดินของเรือนจำพิเศษเขากลิ้ง อุทยานศาสนาพระโพธิสัตว์กวนอิม น้ำตกกวางโจว และบ่อน้ำพุร้อนหนองหญ้าปล้อง เป็นต้น ควรมีการประสานงาน ระหว่าง ภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนในท้องถิ่นให้เข้าใจและร่วมกันพัฒนาการท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ไปในแนวทางเดียวกัน สำหรับคนในท้องถิ่นและคนในพื้นที่ควรได้รับการอบรมความรู้ ในด้านการให้บริการ และการท่องเที่ยว รวมทั้งความรู้ในการอนุรักษ์ และการรักษา สภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ด้านนักท่องเที่ยวควรได้รับความรู้และข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวก่อนเข้าชม และศึกษาพื้นที่นั้น

3.3 แนวคิดด้านการประชาสัมพันธ์และการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว ในอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

ควรมีการจัดทำเอกสารเผยแพร่รวม ทั้งการประชาสัมพันธ์ทางสื่อต่างๆ โดยเฉพาะด้านการท่องเที่ยว และการอนุรักษ์ ทรัพยากรท่องเที่ยว รวมทั้งเผยแพร่และให้นักท่องเที่ยวได้รู้เกี่ยวกับประวัติความสำคัญของสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานและบริเวณใกล้เคียง ไม่ว่าจะเป็นทางด้านเอกสารเผยแพร่ก่อนการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว ควรมีมีคัคเทศก์ท้องถิ่นในการให้ความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวอย่างถูกต้อง ในขณะที่เดินเที่ยวและควรมีการจัดอบรมคนในท้องถิ่นและผู้ประกอบการ เพื่อให้มีความรู้พอที่จะช่วยเหลือแนะนำ นักท่องเที่ยวได้อย่างถูกต้อง ควรมีห้องแสดงนิทรรศการ ด้านพื้นที่ท่องเที่ยวและวัฒนธรรมชุมชน สำหรับป้ายและสัญลักษณ์บอกทาง ควรจัดทำให้กลม กลืนกับธรรมชาติ

3.4 แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

ปัจจุบันหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ในอำเภอแก่งกระจาน และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ภาคตะวันตก ได้ร่วมกันจัดกิจกรรมตามฤดูกาลและเทศกาลต่างๆ ตลอดทั้งปี เช่น เทศกาลวันวาเลนไทน์ มีการจัดงานจดทะเบียนสมรสบนยอดเขาพะเนินทุ่ง งานเพาะกล้าพันธุ์วันแม่ปลูกป่าวันพ่อของอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน งานกินปลาเผาเที่ยวแก่งกระจาน ภาคเอกชนร่วมให้การสนับสนุน ในเรื่องลดราคาอาหาร ราคาที่พัก

มีการเปิดแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ที่บ้านโป่งลึก-บางกลอย ซึ่งเป็นหมู่บ้านกระเหรี่ยง เพื่อศึกษาวิถีชีวิตชุมชนกระเหรี่ยง เป็นต้น ควรตอบสนองความพึงพอใจสำหรับนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้วยการจัดผังแหล่งท่องเที่ยวบริเวณอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ตลอดจนแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียงไว้บริการนักท่องเที่ยว รวมทั้งเพิ่มปริมาณไม้ดอกไม้ประดับ ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว ชุมชนหมู่บ้าน เพื่อดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยวให้มาทำกิจกรรมมาถ่ายรูป เป็นต้น โดยทำทุกอย่างให้สอดคล้องกับธรรมชาติมากที่สุด และควรจัดระบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างดีหรือเอื้อต่อการท่องเที่ยว การอบรมให้ความรู้หรืออธิบายให้นักท่องเที่ยวได้เข้าใจถึงสภาพพื้นที่ท่องเที่ยวต่างๆ การประชาสัมพันธ์ให้เห็นถึงคุณค่าความสำคัญของระบบนิเวศ และสภาพพื้นที่ท่องเที่ยว สนับสนุนคนในพื้นที่ให้รู้จักการเป็นเจ้าบ้านที่ดีและมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อนักท่องเที่ยว และควรกระตุ้นให้ชุมชนต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วยวิถีชีวิต และวัฒนธรรมของชาว บ้านท้องถิ่น จะเป็นการสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

3.5 แนวคิดด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนในท้องถิ่นในอำเภอแก่งกระจาน

ควรมีการรวมตัวกันระหว่างผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในท้องถิ่น เพื่อแบ่งฝ่ายในการทำหน้าที่และความรับผิดชอบในส่วนต่างๆ และส่วนที่เป็นส่วนรวมที่ต้องรับผิดชอบร่วมกัน เช่น ผู้ประกอบ การด้านที่พัก โดยมีการจัดแบ่งนักท่องเที่ยวพักตามลำดับ ตามราคา เพื่อตัดปัญหาด้านราคาที่พัก ในขณะที่ร้านอาหารควรมีการรวมกลุ่มกันเพื่อควบคุมราคาและมาตรฐานในการดำเนินกิจการ ชุมชนควรมีสินค้าประจำท้องถิ่น (OTOP) สร้างตราสินค้า (Branding) เป็นของตนเองให้เป็นเอกลักษณ์ประจำแก่งกระจาน พัฒนาด้านการบรรจุหีบห่อให้มีความน่าสนใจและดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยวให้มากขึ้น ควรใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นหรือวัสดุที่ชุมชนทำขึ้นเอง เป็นต้น เพื่อเป็นรายได้เสริมและกระจายรายได้ ให้แก่ชุมชนท้องถิ่น โดยให้ผู้นำชุมชนผลักดันและจัดตั้งชมรมต่างๆ โดยการหาผู้รู้ นักวิชาการมาช่วยพัฒนาฝึกอบรมให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดสากล และควรให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น หรือดำเนินการจัดการด้านพื้นที่ท่องเที่ยว โดยมีหน่วยงานต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง มีการสร้างงาน สร้างบุคลากรทางการท่องเที่ยว โดยให้คนในท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการ เช่น มีมีคัคเทศก์ท้องถิ่นคอยให้ความรู้แก่

นักท่องเที่ยว เพื่อที่จะได้เกิดความรักและตระหนักถึงทรัพยากร โดยตรง ให้คนในพื้นที่ต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วยไมตรีจิต

3.6 แนวคิดด้านการท่องเที่ยวในอนาคตของ อำเภอแก่งกระจาน ควรเป็นอย่างไร

แก่งกระจานในอนาคตควรพัฒนาตามกระแสนิยมใหม่ กล่าวคือ การเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พัฒนารูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวและระบบโครงสร้างพื้นฐาน ให้สถานที่ที่พักง่ายต่อการเข้าถึง ลักษณะการบริการการท่องเที่ยวจะเน้นเรื่องศูนย์ข้อมูลระบบสารสนเทศ และพานิชอิเล็กทรอนิกส์ ทั้งนี้เพราะอนาคตเป็นยุคสังคมข่าวสาร คนยุคใหม่มีทางเลือกมากมาย และหลากหลาย จึงควรจัดระบบสารสนเทศที่ดี สามารถเรียกใช้เพื่อประกอบการตัดสินใจได้ทันที ท่วงที ด้านการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในอนาคตควรเน้นการประชาสัมพันธ์เชิงรุก โดยใช้สื่อของท้องถิ่นเป็นหลัก มีมีคฤเทศก์ที่มีคุณภาพ เพราะการท่องเที่ยวจะกลายเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญ และสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่นจึงจำเป็นต้องมีการประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึง และต่อเนื่องโดยองค์กรส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการเองเป็นส่วนใหญ่

อภิปรายผลการวิจัย

จากการสรุปผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. ผลการศึกษาเพื่อศึกษาสถานการณ์ การท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระจานโดยพิจารณา จากองค์ประกอบศักยภาพของการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบไปด้วย 1. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว 2. ด้านที่พักแรม 3. อาหาร 4. บริการ 5. ด้านแหล่งท่องเที่ยว 6. ด้านกิจกรรม 7. ด้านสาธารณูปโภค 8. ด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว 9. ด้านบริหารจัดการ 10. การมีส่วนร่วมชุมชน โดยศึกษาตามแนวคิด ทฤษฎี จากนักวิชาการต่างๆ เช่น มิลล์ และมอร์ริสัน (Mill & Morison, 1995) คูเปอร์ และคนอื่นๆ (Cooper and Others, 1996) เกี่ยวกับองค์ประกอบของการท่องเที่ยว 5 As ซึ่งประกอบด้วย 1) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) 2) ที่พักแรม (Accommodation) 3) แหล่งท่องเที่ยว (Attraction) 4) กิจกรรม (Activities) 5) บริการต่างๆ (Ancillary) พบว่า แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระจาน

มีความพร้อมเกี่ยวกับองค์ประกอบศักยภาพของด้านการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับบุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548: 33-34) ในเรื่องขององค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว ขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ประการ คือ 1) ทรัพยากรการท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูดใจ 2) ทรัพยากรการท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางคมนาคมเข้าถึง 3) ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวมีสิ่งอำนวยความสะดวก

2. ผลการศึกษาจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค และความเป็นไปได้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี พบว่าจุดแข็งอำเภอแก่งกระจาน เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม มีผืนป่าที่สมบูรณ์ เป็นศูนย์รวมของสัตว์ป่าและพันธุ์พืชที่หายากหลากหลายชนิด เป็นแหล่งที่นักท่องเที่ยวนิยมมาศึกษาธรรมชาติ และชอบมาดูทะเลหมอกที่สวยงาม ยามเช้าระยะทางใกล้กรุงเทพฯ ทำให้นักท่องเที่ยวนิยมมาจัดกิจกรรมเป็นหมู่คณะ และการที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จะได้รับรองให้เป็นมรดกโลก ยิ่งจะทำให้แก่งกระจาน เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้นจึงควรส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อรักษาธรรมชาติให้สวยงามอย่างยั่งยืน จุดอ่อนด้านการท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระจาน คือ เรื่องการประชาสัมพันธ์ ควรเร่งที่ทำการประชาสัมพันธ์อย่างจริงจัง และเร่งด่วนด้วยการ จัดการบริการข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยว จัดทำแผนที่ คู่มือ ป้ายบอกทาง และจุดท่องเที่ยวต่างๆ และควรพัฒนาผู้เกี่ยวข้องให้ได้รับความรู้ และประสบการณ์ใหม่ๆ ด้วยการฝึกอบรม หรือนำไปศึกษาดูงาน รวมถึงการสนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามาลงทุนทำธุรกิจให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มการแข่งขันและการบริการนักท่องเที่ยวการปรับปรุงประชาสัมพันธ์เป็นเรื่องที่สำคัญของแหล่งท่องเที่ยว ดังเช่นงานวิจัยของ สุนิสา พัทธรัตน์เพียงจันทร์ (2549) ที่ได้ศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร ความรู้และความเข้าใจ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และทัศนคติเกี่ยวกับอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่าปริมาณการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนและสื่อบุคคล มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่ออุตสาหกรรม การท่องเที่ยว อุปสรรคที่สำคัญของอำเภอแก่งกระจาน คือ การเกิดแหล่งท่องเที่ยวใหม่ จึงควรประสานความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ในการจัดทำเส้นทางท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยง จะได้ประโยชน์ทุกฝ่ายซึ่งสอดคล้องกับ ราไพพรรณ แก้วสุริยะ (2549) ที่กล่าวว่า การท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยงจะได้ประโยชน์สูงสุด

3. แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่เหมาะสมต่อการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ของอำเภอแก่งกระจานในอนาคต จะมีลักษณะเป็นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม เพราะประเทศไทยเริ่มเน้นศักยภาพของแต่ละพื้นที่ เน้นให้ท้องถิ่น มีการพัฒนาสอดคล้องกับต้นทุนทางทรัพยากรธรรมชาติ ป่าไม้ แหล่งน้ำ ดิน ซึ่งแต่ละพื้นที่ของอำเภอแก่งกระจาน มีทรัพยากรเหล่านี้มากมาย สามารถใช้เป็นแหล่งท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สกลวรรณ ผาเรือง (2545) ที่พบว่าองค์ประกอบที่ส่งเสริมพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพฯ ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่ง แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวหลัก ในอนาคตควรเร่งระบบโครงสร้างพื้นฐาน คือ ถนน 4 ช่องทางจราจร จากแยกถนนเพชรเกษม เข้ามาถึงอำเภอแก่งกระจาน ซึ่งนักท่องเที่ยวร้องเรียนถึงความไม่สะดวก และเกิดอุบัติเหตุบ่อย ครั้ง และควรจัดระบบสารสนเทศให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของคนยุคใหม่ (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ 2553) คนยุคใหม่มีโอกาสได้เรียนรู้และมีทางเลือกมากมาย และหลากหลาย (คณะศึกษาศึกษาไทยในยุคโลกาภิวัตน์, 2553: 10)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานภาครัฐ

- 1.1 ควรจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาโดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน
- 1.2 ควรประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวผ่านสื่อออนไลน์ โดยจัดทำเว็บไซต์และทำการประชาสัมพันธ์รูปแบบต่างๆ
- 1.3 ควรจัดทำฐานข้อมูลการท่องเที่ยว โดยมีข้อมูลความต้องการของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม ซึ่งตัวเลขที่ผ่านมาเป็นเพียงตัวเลขการประมาณการจากจำนวนผู้ผ่านเข้าออกในแต่ละด่านของกรมอุทยานแห่งชาติฯ แก่งกระจาน ที่อาจไม่ใช่นักท่องเที่ยวทั้งหมด
- 1.4 ควรปรับปรุงระบบความปลอดภัย เช่น การจัดเวรยาม การมีสายตรวจของหน่วยงานต่างๆ เช่น ตำรวจ และอาสาสมัครชุมชนท้องถิ่น

1.5 ควรให้ความสำคัญด้านสาธารณูปโภคต่างๆ เช่น แสงสว่างตามถนน ตามสถานที่ท่องเที่ยว การจัดเก็บขยะ การขยายไหล่ทางถนน และการกำจัดกิ่งไม้หรือต้นไม้ตามไหล่ทาง

1.6 ควรมีการตรวจสอบ ควบคุม และประสานงานกับผู้ประกอบการ เพื่อควบคุมราคาสินค้าและบริการต่างๆ ให้มีราคาเหมาะสมและมีคุณภาพ

1.7 ควรพัฒนาแก่งกระจานไปในเชิงบูรณาการแบบเครือข่ายวิสาหกิจ (Cluster) ตาม แนวคิด ไมเคิล อี พอตเตอร์ (Porter, 2000) แนวทางการพัฒนาที่เรียกว่า "คลัสเตอร์ หรือ "เครือข่ายวิสาหกิจ"

2. ข้อเสนอแนะต่อผู้ประกอบการท่องเที่ยวในอำเภอแก่งกระจาน

2.1 ควรพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความดึงดูดใจมากขึ้นและจัดทำเอกสารให้ความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเพื่อสนองตอบความต้องการการเรียนรู้ของนักท่องเที่ยว

2.2 ควรจัดกิจกรรมนำเที่ยวให้หลากหลาย สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย เช่น การทำกิจกรรม เพื่อสาธารณประโยชน์ร่วมไปกับการท่องเที่ยวโดยปลูกป่า สร้างฝายกั้นน้ำ การทำโปงเทียม

2.3 ควรร่วมกับหน่วยงานภาครัฐด้านการสร้างความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว

2.4 ควรพัฒนาคุณภาพสินค้าและบริการรวมถึงบุคลากรให้ได้มาตรฐาน ในราคาที่เหมาะสม และประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐ กำหนดมาตรฐานและตรวจสอบสินค้า

3. ข้อเสนอแนะต่อประชาชนในอำเภอแก่งกระจาน

ในฐานะที่ชุมชนเป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวและอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวตลอดเวลา ผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะต่อประชาชนดังนี้

- 3.1 เป็นเจ้าบ้านที่ดี หมายถึง การดูแลต้อนรับ และให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่นักท่องเที่ยว
- 3.2 ควรดูแลและสงวนรักษาให้แหล่งท่องเที่ยวคงสภาพการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่สมบูรณ์
- 3.3 สร้างประโยชน์จากการเป็นชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับนักท่องเที่ยว การทำสินค้าของที่ระลึกขายให้แก่นักท่องเที่ยว
- 3.4 พัฒนาตนเองให้มีความรู้อย่างต่อเนื่องเพื่อการสนทนากับนักท่องเที่ยวอย่างเท่าเทียม

บรรณานุกรม

กรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช. 2554. รายงานฉบับสมบูรณ์โครงการศึกษา ขีดความสามารถในการรองรับพื้นที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน, กรุงเทพฯ: กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช.

กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ. 2553. การเปิดเสรีทางการค้าภายใต้ AFTA กับการปรับ ตัวสู่ AEC. สืบค้นเมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2553 www.thaifita.com/thaifita/Portals/0/sem2aug_chat.pdf

คณะศึกษาศาสตร์ศึกษาไทยในยุคโลกาภิวัตน์. 2553. การศึกษากับการพัฒนาประเทศ, กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ตะวันออก.

รำไพพรรณ แก้วสุริยะ. 2549. เอกสารประกอบการบรรยาย เรื่องการท่องเที่ยวสู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. 2548. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สกลวรรณ ฝาเรือง. 2545. “องค์ประกอบที่ส่งเสริมพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุนิสา พัทธร์เพียงจันทร์. 2549. “การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนนำระบบพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการดำเนินธุรกิจโรงแรม: กรณีศึกษาโรงแรมเชียงใหม่ฮอติล.” การค้นคว้าแบบอิสระ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Cooper,C., Shepherd, R. and Westland, J. 1996. *Educating the educators in tourism: Annual of Tourism and hospitality education.* Oxford: Heinemann Professional Publishing.

Mill, R.C and A.M. Morrison. 1985. *The Tourism System: An Introductory Text.* Eaglewood Cliffs: Prentice-Hall. Inc.

Porter, M.E. 2000. *The Competitive Advantage of Nation.* Hong Kong: The Macmillan Press.

>> นายเมธี พึ่งสุจริต

สำเร็จการศึกษาปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปี พ.ศ. 2544
ปริญญาตรี อุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการผลิต จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ในปี พ.ศ. 2536

ปัจจุบันทำงานตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ บริษัทเอ็ม เอสซี พีอาร์ สอง จำกัด และประธานบริหาร แก่งกระจาน ไบท์เฮาส์ พาราไดซ์ รีสอร์ท

>> ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์ระวี โรจน์รุ่งสัจย์

สำเร็จการศึกษาปริญญาเอก Ph.D.in Tourism จาก James Cook University, Australia ในปี พ.ศ. 2542
ปริญญาโท Master of Arts in Hospitality and Tourism จาก University of Wisconsin-Stout, U.S.A. ในปี พ.ศ. 2537
ปริญญาตรี อักษรศาสตรบัณฑิต (เอกภาษาอังกฤษ) จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2534

ปัจจุบันทำงานในตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ 8 สาขาวิชาการพัฒนาและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี